

ע"פ 51533/12/15 - אלה בוגוסלבסקי - אין הופעה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 51533-12-15 בוגוסלבסקי נ' מדינת ישראל 07 ינואר 2016

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערערת
אלה בוגוסלבסקי - אין הופעה
על-ידי ב"כ עו"ד כפיר דור
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד ראד ענוז

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בית משפט קמא [כב' סגנית הנשיא, השופטת נ' פראג-לבוא], שלא להיעתר לבקשה שהגישה המערערת לפצות אותה על הוצאותיה בשל זיכוייה על-פי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

עסקינן בתיק שבו בית משפט קמא בראשיתם של הליכים, לאחר שמיעת ראיות, הרשיע את המערערת. האחרונה ערערה לערכאה הנוכחית, שקיבלה את הערעור וזיכתה את המערערת מכל אשמה.

בית משפט קמא, בבחנו את הבקשה ותוך הסתמכו על הפסיקה הנוהגת, מצא שאף אחת משתי העדות שסעיף 80 לחוק העונשין אינה מתקיימת בתיק זה. על-פי החלטתו של בית משפט קמא, גם עלה יסוד להאשמה, כלומר, לכתב האישום שהגישה התביעה בפניו, ובנוסף, לא מצא כי התקיימו נסיבות אחרות המצדיקות היעדרות לעתירה לפיצוי.

אומר, שההלכה היא, וביתר שאת, שעסקינן שאלת פסיקת פיצויים לפי סעיף 80, שרק בנסיבות מאוד חריגות תתערב בהחלטה זו ערכאת הערעור. אפשר שנסיבות מיוחדות כאלה קיימות כאן כאשר ערכאה דיונית נדרשת לתת פיצוי בשל זיכוי שלא הוא קבע אותו, אלא ערכאת הערעור שלו.

יחד עם זאת, לא אוכל להיעתר לערעור משני טעמים:

האחד, הטעם הפרוצדוראלי, ואפנה לע"פ 310/14, פלוני נ' מדינת ישראל (17.06.15), שם אמר כב' השופט סולברג שמקום ולא הוגש תצהיר יחד עם הבקשה לפי סעיף 80, כנדרש בתקנות סדר הדין האזרחי אליהן הוא מפנה, אזי "די בה כדי לחרוץ את גורלו של הערעור לשבט".

במקרה שבפניי, לא בפני בית משפט קמא ולא בפני הערעור, לא בא תצהיר של המערערת על נזקיה אותם היא מבקשת לפצות.

גם לגופו של עניין, נאמר על-ידי בית המשפט העליון לא אחת כי פיצוי על-פי העילה שלא היה יסוד להאשמה, ייפסק מקום שכתב האישום הוגש במצב של אי-סבירות קיצונית או בולטת. בתיק שבפניי, אף שקיבלתי את הערעור ומצאתי לזכות את המערערת מכל אשמה, בוודאי שלא היה מצב של חוסר סבירות קיצונית בהגשת כתב האישום, עלו ראשית ראיות בפני התביעה, רק בערעור בית המשפט החליט שלא להסתמך על אמרות המערערת מחמת סעיף 12 לפקודת הראיות והלכת **יששכרוב**. רק בערעור מצאה ערכאת הערעור שלא היה מקום לסמוך על עדות עד ראיה שלא זמן כעד על-ידי התביעה ולא נחקר במשטרה.

באשר לקיומן של נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי, הרי נראה שהערעור איננו שם יהבו על נקודה זו, וממילא לא התקיימו נסיבות כאלה.

הערעור נדחה.

**ניתן והודע היום, כ"ו טבת התשע"ו,
07/01/2016, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלד עלידינופרדויד